

man har talt om, at det er at ændre bestaaende Love paa Finansloven, hvis de af mig stillede Ændringsforslag bliver vedtaget af begge Rigsdagens Ting, saa er dette ikke rigtigt. Man kunde uden Ændringer optrykke Militærlovene, Dagen efter at disse Ændringsforslag er vedtaget, og de vilde lige fuldt gælde, der er ikke derved ændret en Tøddel i dem, ikke paa et eneste Punkt. Og naar det er Tilfældet, kan man ikke sige, at her er Tale om Lovgivning paa Finansloven eller om at ændre bestaaende Love paa Finansloven. Det vilde ikke være at ændre Loven om Tilskud til Hjælpekasser, om man et enkelt Aar enten forhøjede eller nedsatte det Beløb, som Loven forudsætter, gennem en Anmærkning paa Finansloven. Hvis det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vil blade i Rigsdagstidende og finde en Tale, han selv har holdt i Fortiden, vil han se, at Ordet „sabotere“ er et fuldkommen urigtigt Udtryk i denne Forbindelse, han vil finde en Argumentation med hans egne Ord for, at det er fuldkommen uberettiget at bruge dette Udtryk.

Derefter spurgte det ærede Medlem mig, om det var Meningen, at de menige, der i Aar slap for Efteraarsindkaldelse, skulde være helt fri, saaledes at de ikke blev genindkaldt et følgende Aar, eller om f. Eks. Øvelserne næste Aar skulde omfatte tre Aargange, eller om Indkaldelserne skulde fordeles over de følgende Aar. Min Tanke var, at baade de, der slap i Fjor, og de, der slipper i Aar for Indkaldelse, skulde være helt fri for disse. Men jeg er klar over, at man ikke Aar efter Aar kan lade Efteraarsmanøvrerne bortfalde, hvis det er Meningen, at Militærlovene af 1922 fremdeles skal være gældende. Efteraarsmanøvrernes Betydning ligger i aldeles overvejende Grad deri, at Befalingsmændene faar Øvelse i Føring af Tropper, og langt mindre i det menige Mandskabs Uddannelse. Hvad dette lærer under Efteraarsmanøvrerne, er af forsvindende Betydning, hvorimod det som sagt, det erkender jeg, har Betydning for Befalingsmændene. Som det ærede Medlem Hr. Rode ogsaa gjorde opmærksom paa; har man, naar det har været daarligt Høstvejr, eller Vejrforholdene har gjort det ønskeligt, enkelte Aar undladt at foretage disse Indkaldelser, og det har intet ændret ved Lovene.

Det samme gælder for Reservebefalingsmændene. Medens man efter mit Skøn udmærket kan forsvare i 2 Aar at undlade at indkalde dem til Ekstraøvelser, kan man naturligvis ikke sige, at det helt skalophøre i Fremtiden, for saa vidt da

Ordningen af 1922 skal vedblive at staa ved Magt. Men de Reservebefalingsmænd, vi har, er jo i overvejende Grad Folk, som stod i Linien, medens Sikringsstyrken var inde, og dér fik de jo en saa omfattende Uddannelse, at det ikke er nødvendigt i de første Aar efter Hærlovens Vedtagelse at have de Efteraarsindkaldelser, som det i øvrigt var Lovens Forudsætning, vi skulde have. Jeg vil ogsaa tilføje, at for Reservebefalingsmændenes Vedkommende fastslaar Hærloven jo ikke, at de skal indkaldes, men den siger, at de har Pligt til at møde, naar de bliver indkaldt. Naar, der er jo heller ingen, der bestrider, at det er fuldt lovmedholdeligt, hvad der her foreslaas.

Derefter sagde det ærede Medlem, at det Krigsmateriel, som vi havde krævet Bevilling til paa Finansloven, maatte man forudsætte var det mindste, der var nødvendigt, hvis Hærloven af 1922 skulde bestaa. Jeg skal derom sige det samme som før, at hvis man gaar ud fra i Dag, at Militærlovene af 1922 skal vedblive at være gældende Lov i Danmark, saa er det rigtigt, at de Forslag, jeg her har stillet, kun kommer til at betyde en Udsættelse og ikke en Besparelse; men jeg har den Tro, at disse Militærlove ikke skal vedblive at staa ved Magt i Danmark.

Det ærede Medlem sagde, at jeg vist glemte, og det var vi fra vor Side tilbøjelige til at glemme, at af alle Lande i Europa var Danmark længst nede med Hensyn til Militærudgifter. Nej, det har jeg mindet om mange Gange, at Danmark oven i Købet er saa langt nede, at vi paa alle Omraader kun møder med halve Foranstaltninger.

Men det ærede Medlem Hr. N. Neergaard glemmer, at der har været et Valg den 11. April, ved hvilket Vælgerne har erklæret, at de ikke ønsker at anvende saa mange Penge, som Militærlovene af 1922 forudsætter. Det ærede Medlem mindede om adskillige Ting og troede, at jeg havde glemt dette og hint; det kunde være, jeg saa ogsaa maatte faa Lov at minde det ærede Medlem om, hvad han synes at have glemt. Det har været en gammel Læresætning for Venstre, at naar man skal kræve af en Del af Landets Ungdom, at den eventuelt skal give Livet som Indsats under Tvang, saa skal der staa en Folkevillie bag ved dette; det skal ikke være Sagkundskaben, det skal ikke være Landstinget, men det skal være Valgdagen, der bestemmer det.

Det synes, som om det ærede Medlem har glemt dette. Jeg synes dog, det er noget, der var værd at huske for Venstremænd, at netop i Militærspørgsmaalet, netop i Spørgs-